

Blues News

N:o 284 (2/2017) Hinta 6,80€ 50. vuosikerta

SOUTHBOUND RAMBLERS

Plays Thin Lizzy, Vol. 1
(SBR 01)

Maailman on pullollaan coverbändejä. Tai tribuuttibändejä, kuinka asian haluaa nähdä. Useimmiten ensin mainittu saa negatiivisen sävyn ja jälkimmäinen kunniallisemman. No, sehän tarkoittaaakin kohdettaan kunnioittavaa orkesteria ja ensin mainittu ihmisjukeboxia. Maailmalla tribuuttibändejä on oletettavasti eniten Beatlesilla, Suomessa takuuvarmasti Hurriganesilla. Maailmalla Thin Lizzyn musiikkia esittäviä yhtyeitä on lukuisia, mutta Suomessa Southbound Ramblers jää harvojen joukkoon – ellei sitten ole ainoa.

Blues News 2/2017

BLUES NEWS
Blues- ja juurimusiikin
asialla jo vuodesta 1968!

50. vuosikerta

Ilmestyy 6 kertaa vuodessa

Julkaisija

Finnish Blues Society (FBS ry)

PL 257, 00531 Helsinki

(PO Box 257, 00531 Helsinki, Finland)

levy tutkailut

Minua ei kai yleisesti pidetä minään Thin Lizzy -fanina. Olenhan saattanut heittää jopa jonkun poikkipuolisen sanan bändin yhteisestä toukokuun '79 keikasta kotoisan Hurriganesimme kanssa. No, en itsekään pidä itseäni varsinaisena Thin Lizzy -fanina, eihän minulla ole edes bändin kaikkia levyjä. Siitä huolimatta olen aina pitänyt Lizzystä, erityisesti basisti Phil Lynottin tarttuvien sävellysten ja persoonallisen laulun ansiosta. Olin sekä hämmästynyt että otettu, kun Southbound Ramblersin levy toimitettiin arvioitavaksi juuri minulle.

Lähestulkoon legendaarisessa järvenpää-läisessä Super Blues Bandissä vuosikymmenet paukutellut rumpali Kari Ikonen lähetti levyn ja kertoi, että nyt on tällainenkin bändi. Kirjoita jos haluat. Ei muuta kuin pässiä sarvista ja levy soimaan. Onneksi se lähti käyntiin heti vanhalla suosikillani *Waiting For An Alibi*. Jo alun bassosoundi oli tyrmäävä. Toimii!

Ikosta lukuun ottamatta muut soittajat eivät ole (muistaakseni) vanhoja tuttujani. *"Eivät käy samoissa (halvoissa) baareissa"*, vitsailtaisiin kotioloissa. Mitään koulupoikia eivät kitaristi ja laulusolisti Petri Viiri, kitaristi ja laulaja Jori Matinheikki, ja basisti Seppo Ilomäkipikään sen enempää kansikuvien kuin soittonsa puolesta tunnu olevan. Harvoinpa yhtä miehekästä otetta kuulee, vaikka näitä "äijäbändejäkin" alkaa olla ennen ns. luonnollista poistumaa. Kaikkia yhdistää rakkaus Thin Lizzyn ja vuosikymmenten saatossa kasvanut salainen haave päästä soittamaan bändin musiikkia.

Vaikka koko nelikon panos on merkittävä, etusijalle taitaa nousta johtoasemansa vuoksi Viiri. Paitsi erinomainen kitaristi, hän on myös uskottava hard rock -laulaja. Se voi olla joillekin Thin Lizzy -diggareille ongelma, sillä moni varmasti kuulee kappaleet vain Lynottin laulamina. Samanlaista ääntä ei ole eikä tule, minkä Viirikin on ymmärtänyt, joten hän laulaa kappaleet omalla äänellään. Elvis-klooneja on jo maailma täynnä, joten Lynott -kloonina ei ainakaan Suomessa tarvita.

Southbound Ramblers on tehnyt levynsä mahdollisimman oikuttomasti: kaikki suoraan soitettuna ilman päällekkäisiä äänityksiä. Demonauhaa oli tarkoitus tehdä, mutta äänittäjä Samuel Hjelt innostui kuulemastaan niin, että vaati bändiä soittamaan lisää. Kiireilystä huolimatta lopputulos on täysipainoinen. Kun muistin virkistykseksi kaivoin hyllystä myös vanhat Thin Lizzyn vinyylit, hämmästelin miten paljon äänimaisema on 70-luvun jälkeen muuttunut. Nykyäänhän hevilleidi Katri Helenallakin on raskaammat soundit kuin aikoinaan deppurpleilla ja ledzeppelineillä. Thin Lizzyä raskaampi soundi on myös Southbound Ramblersilla, mutta sehän on tätä nykypäivää ja sitähan nyt eletään.

Levy on kuulemma saamassa jatkoa vielä tänä vuonna. Thin Lizzystä kai edelleen pidetään kiinni, mutta nyt on tarkoitus käyttää enemmän aikaa levyn äänityksiin. Älkää perkele käyttäkö liikaa, ettette mene pilaamaan lopputulosta. Sen verran hyvin Southbound Ramblers toimii tällä "Vol. 1" -levylläkin, ettei toivoisi kakkosen olevan pettymys. Sitä odotellessa voivat niin Thin Lizzy -fanit kuin asiaan perehtymättömätkin hyvillä mielin kuunnella tätä – ja ennen kaikkea käydä bändin keikoilla.

Honey Aaltonen